

Napokledt něšto něžneho w tym leži, so duchowni — to bějše 1684—1703 Štehor Krýgar, potom hač 1721 Čžěpla (Zimmermann), hač 1729 Šlin, hač 1758 Mag. Šchërach (kotrehož wobras je hišćeje w kapalni), hač 1786 Pětr Ponich atd. semrjetých Ššerbow tež šdžela s jich šerbškim kšchčenym mjenom šapšaja. Tak namašamy mjena: Jan, Mols (Matej) Jakub, Jurij, Jurk; Šana, Šanka, Šanža, Wurschla (Uršula), Wurtla (Dorothea), Šapla (Appolonia), Maršcha (Margareta), Šila (Šilža), tež šerbšy pšchistajene druždy „njebo“. Šjes poroka šo tón a tamón njeje šapšak, kaž mlody čłowjek, kiž s hrosnymi řečemi so pšchindže čžert po někošo a po mnoho picžu we wulkej wodže wošta, šnadž moššjka mišnywšči a šo bjes „šynka a šlinka“ šahrjeba. 1760 šo Jan Š., bywšči wojaš, kiž bě šo někotre lěta wot šyrkwoje a Wožeho wotšasanja šdžeržak a jo na šhorym kožu požadašče, 25. šeptembra šemrěwšči, šo 27. poškowa s řečžu 44 lět šary.

Šrudna bě wjele džěči šmjerež na jětra; ras ša 3 měšazhy 30, druži ras 23 džěči, w kóždej štarobje na nje šemrě. 1772, w lěče njeradžjenja a drohoty, šteji šapšane: Tute wošobu šu s wjetšcha hloda wumrjele. Tež jich mnoho se šuchocžinu šemrje. Njehojazy wložny pomětr, tež njedošahaze šejimjenje bu s winu jich šmjereče. Wob lěto by šo s čžajami 60—90 wošobow šhowašo, ša 1900 dušchow w poměre wulka licžba. Šhowanje by bylo padomnje kaž nětkle s wotproščenjom a předomanjom, tež we woběmaj řečžomaj — šamo pola knježštwow šerbšy a němšy.

Šdyž šu wšchelazy s pšchšpomnjenjom jašo „šbóžnje“ w Šesušku wušnjeni“ šapšani, šo tež wyšče šapška šemrjetých žyšeho lěta šbožopšhecže namaša. Tak wošebje pšches duchowneho Šchëracha.

1730 rěša: „Šapš tyč, kiž šu pšches tole bžžne jubelške lěto (Augsburgškeho wěrumušnacžja) Wóh daš! šbóžnu šmjereč do njebjeskeho jubelškeho měšta pšchšchli.“

1732 — pšched nětkle 200 lětami čžitamy: „Lěto 1732 je šlědomaznyč šemrětyč š měrejš pšchšnješšo po čžele a po dušči, kotrymž čžyšt Wóh tež šbóžne horjestače špožčič. Wotšamknje ne je lěto 1732 s pšhecžom, hišče e dženkša husto trjebanym: „Wóh daš čželam w šemi čžich poškoj, a na šudny dnju wješete horjestašanje, naš wšchštkich paš wučž wopomnicž, šo wumrječž dyrbimy, šo bychmy mudri a šbóžin byli.“

Nad lětom 1735 runjewon čžitamy: „Šapš šbóžnje šemrjetých.“

Šónž 1758 w šydomlětnej wójnje s nadpadom pola Šufek w oktob. kniži šemrjetých pšchšpomnječe nježu: „Wot 15. hač 25. oktobra šo tež někotři prušy wojazy na našče pohrjebnišchčžo donješechu, jašo dragunar, kiž bu pšchi kónžowanju knježeje brjóžnje na hornim dworje šaraženy, ješy, kiž šo pola delreho mšna tepi, jašo bě po pizu šchol. Tak je tež kónžoč wjele wojašow na našchich polach wot jich towaššchow pohrjebnišch. Wóh jčžin šapuščenju bóršy kónž!“

Wěšče šu tehdy šmjereč a šmjertny štrach bóle šačžuwali hač my w šwojim měre doma, tež na Šbóžnika nutrnišcho špominali hač ludžo našcheho čžajša.

Duchowny Šamuel Ponich nowe šyrkwinske kniži ša šmjertne padu 1760 se šlědomaznyč hrónčžkom šapocžnje (němšy):

Šdyž, Šnježe, junu škaju,
Nječ ša šnamjo mi štaju
Šwój' šhorhoj dohčeža.
Tak čžžu do šmjereče padnyčž,
A junu s rowa štančež —
A pšhecžššchčžecž šo do nješja.

Najšče dopomnječe š wopomnječžu šemrjetých pšchi šyrkwinskič knižach wobšakamy se žedženjom, kiž tež ras w tychle knižach šteji:

Ač, šapšch moje mjeno
Do knihow žiwjenja!

šar. M-a.

Pšchewodženje.

Najščež nježu na šerchow. Došonjalo je šo jašo čłowške žiwjenje, čłowške džěčo šwój šemški běš. Šiž woštachu, je pšchewodžeja na šerchow š rowu. Pšchewodžerjo šu dženkša čž tam ša šašchčžom. Šdy budžeja w onu pšchewodženi w šašchčžu?

Tute praščenje nadběhuje na kóždym pšchewodženju pšchewodžerjom; wono nadběhuje dženkša kóždeho. Šchtož tutón nadběh njewotrash, je dohčež! Šchtož šo tu pšchewincž da, je do-

byš. Pšchetož wón je do šo šchol a šo pruhowaš a prašak. Wón drje njeje wotmoštwu namašak na to: „Šdy?“ „Šdy pšchewodžeja mje?“ Wón paš je ša tym pšchšchšchol, šo šo pšchšchotowacž ma na tole: „byčž pšchewodženy“ hižo dženkša; wón wě, šo wo to dže bóle, šo je jeho dušcha pšchewodžana wot jandželow šwětkla to w bělej drašče hač šo jeho šachodne čžško pšchewodžeja čłowjekowo w čžornejš drašče. A wón šo naštajnje šotuje!

Pšched wumrěcjom a rowom.

Pšched wumrěcjom a rowom šo cžlowješ strachuje a boji. Kšheščizian, hdnž kšheščizian je, šo ani nještrachuje ani njeboji pšched wumrěcjom a rowom. Wón to tež njetrjeba. Jesuŝ Khrystuŝ duzy k rowej tam w Bethaniji tola šwědži a rjeknje:

„Ja šym to horještawanje a to žiwjenje. Šchtóž do mnje wěri, budže žiwj, hačž wón runje wumrě; a šchtóž je žiwj a wěri do mnje, tón nihdn njewumrěje!“ — Jan. 11, 25, 26. —

Šchtóž potajkim do Jesom Khrysta wěri, tón šo ani šmjercže ani rowa njeboji. Š Pawołom wón wě a wšta:

„Šmjercž je pōžrěta do dobyčja. Šdže je, šmjercž, tvoje žahadło? Šdže je, hela, tvoje dobyčje? — Bohu budž džak, kiž nam to dobyčje dawa pšches našeho Knjesa Jesom Khrysta.“ — 1. Kor. 15, 55—57.

Rjekowški kral Gustav Adolf bě tajki kšheščizian. Jeho dušha je wjedžala a wón je cžuk prjedn hačž šwój šchwediški wótžny kraj wopuščeži, šo je w Němiskej šmjercž jemu wotkudžena. Ale tola je cžahnył do Němiskeje. Wón šo šmjercže njeboješe. „Bóh je š nami!“ bě jeho hežło niz jeno duzy kšheščizian napšhečžiwio, ale tež runje duzy šmjercži napšhečžiwio. A to je to prawe hežło! — Tohodla bě pať wón tež w Šchwediškej šwój dom a kraj šrijadowať, tohodla bě pšched Lützeniskej bitwu, do kotrejež bě hušcžišho blisťošč šmjercže šacžwuať a tež wo tym rěčjať, tež Bože wotkasanje wuž'k. Gustav Adolf njebě jenož rjekowški a wěrnj kral, wón bě tež rjekowški a wěrnj kšheščizian! A wón to bě, dokelž bě, kaž Luther, šažoženy na cžište ewangelium Božeje hnady w Khrystuŝu Jesuŝu. Wón nješpěwajše jeno, wón bě žiwj, wón podšnglowa se šwojej krowju wulke rjekowšte wušnacže ewangelišto-lutheriškeje wěry:

„Šdnž woni wošmu nam
Wšchě cžagne kubla tam,
Wšchať š teho nimaju
Šsej ničžo k šepichemu,
Nam dnrbi njebjio woštačž!“ —

A Luther, našch reformator šam? Mjy wěmny, šo wumrě š dnchnjenčžkom, kotrež pať bě móžne a šylne wušnacže: „Wótče, do Twojeju rukow poručjam ja šwojeho ducha; Ty šy mje wumohł, Knježe, Ty šwěrnj Božo!“ —

A tajki rjek wěrnj pšched šmjercžu a rowom bě tež tamny kšheščizian, hačž runje bě kšhuduškinka, kotrnž šwojemu šararjej na praščenje, hačž ma hiščeže wožebite pšheče po nětajkim woššewjenju, wotmolwi: „Šaj, ja šebi žadam po něčžim wožebitym! Ja šebi žadam precž cžahnyčž a pšchi Khrystuŝu hycž!“ — Njetrjebašch šlawne mjeno mččž, njetrjebašch bohatty hycž, šo by wěrnje šbožowny hycž a šbožnje wumrěť: Wěra, wěrna wěra je to jene, šchtóž je nušne.

Ale druhich a hinašchich tež je hačž tucži mjenowani rjekojo wěry — njech tež mjeno kšheščizian maju.

Šwětašnaty franžowški kral Ludwig XIV., kiž bě 1643—1715 žiwj a najmōžnišchi knježet šwojeho cžajša bě pšched wumrěcjom a rowom bojašnik. Wón měješe krašny hród ša lěčny pšhebnyť, wyšokoležazy hród St. Germain. Ale wot tam widžeše wón wšchědnje wěžu Božeho doma St. Denis. Tuta dopominaše jeho nastajnje na rowj kralow, kotrež tutón Boži dom kšhowaše, a tať na šmjercž. Tole štajne

pominanje bě jemu pšhewjele. Tohodla da wón w njehošpodliwej krajinje nowy krašny hród twaričž: Versailles.

Šsłowo kšheščora Heinricha V. budž runje tu našpomnje: „Kšhudny je, šchtóž šebi šmjercž pšheje, kšhudni, šchtóž šo pšched šmjercžu boji.“ —

Najbóle šnaty kšheščor š dawnych cžajšow je kšheščor Augustuŝ, wo kotrnž nam hodowna štawišna Lukašchomeho ewangelija powěda. Ale kajka bě šmjercž tutoho wjercha? Kajki bě tutón kšheščor, wo kotrnž Biblija praji, šo pšchifaša, „ša by wšchitkim šwět šapišany a šchazowany hycž,“ pšched wumrěcjom? Ššmjercž pšched wocžomaj rjekny Augustuŝ — w lěčje 14 po Khr. n. — k tym, kiž wošolo šoža štejachu: „Ššym ja šwoju rólú derje hrať? Nō, tuž pšchitlěšujče! Komediya je dohrata!“

Tuteho pōhaniškeho kšheščora šmjercž je šdobom šwědčjenje ša to, kať hjes dna žiwjenje tyč je, kiž nješku š kšheščizianškeje wěry abo kiž nješku w kšheščizianškej wěry šatorjenje. Šdnž hižo žiwjenje dnja a šažožka nima, kať hatle šmjercž! Njemolny šo, tola tež to mjeno „kšheščizian, kšheščizianka“ njeje hiščeže a hižo žane šawěščjenje pšched šapšdom do tajkeho hjesdna! nješšebajmy šo, Jesuŝ Khrystuŝ rjeknje: „Woni nješchindu wšchitžy, kiž še mni rjeknu: Knježe, Knježe! do njebjěškeho kraleštwu, ale cži, kiž wolu cžinja mojeho Wótža w njebjěšach!“

Tu mamny hnydom rezepť, wuhojicž šwoju bojošč pšched wumrěcjom a rowom. Ale wobšedžbowacž mamny, šo tutón rezepť nimamny jenož wužiwacž, doniž njewotšhorimny, nč, šo mamny jón po šwojim wotšhorjenju runje tať wužiwacž: cžaj šwojeho žiwjenja mamny cžinicž š wutrobu, š ertom, š rušomaj, š žyšym žiwjenjom wolu njebjěškeho Wótža. Šotom cžini tež Wótž šwoju wolu a da nam njebjěške kraleštwu.

„A da nam njebjěške kraleštwu,“ w tym je wobšamknjene žyše potajštwu. Kať dšha dnrbjeli a trjebali šo boječž, hdnž doštanjemny to kraleštwu, w kotrnž tón jedny je š kralom, kiž je šmjercži mōž precž wšať: Jesuŝ Khrystuŝ.

„Tať ta došha šmjertna nōž
Na mni nima žanu mōž!“

Šadanje po wěčžnej šomišnje.

Ač k wótzej dom dže moje žedjenje!

Tu šym ja w zušobje.

Mje žadyn hrěch tam dele njecžehnje,

Šdžež w šbožnej radošči,

Šaj wumožennyh šyla

We wšchěm šhorje špěwa

Wo Božej šmilnošči.

Šucž do njebjěž je Jesuŝ Khrystuŝ šam
A pšhečžel hrěšchilow.

Še šwojej krowju je placžil, pšchindžo k nam,

Tež ša mnje hrěšchny doť.

Ša w nim mam wumožjenje!

O kať mje nčtko cžehnje

Tam k jeho wutrobje!

Tuž prošchu Šže, mōj luby Šbožniko,

We wšchitkim bēdženju

Čhžyl pomhacž mi, šo wěrjo krucžišho

Čži rušu šapšchimnu.

Tať šwój pučž š Tobu cžahnu,

A hdyž tež husto padnu,
Měj so mně sczertliwosć.

Mój Šbóžniko, dla Tvojoh' cžetpjenja
Šsměm šo ja trošchtowacž.
So sechzeš Ty mje junu s bėdženja
Tež s hnadu t šebi wsacž.
O tam w Jerusalemi,
Šsměm šlužicž s jandželemi,
Čži do wschej' wěcznosće.

S. B.

Luther.

Džen 10. nobembra bėchu narodniny našeho reformatora Luthera a džen 11. nobembra jeho mjeniny. To šu s 31. oktobrom tsi Lutherowe dny blisko dženšnišchemu. Čžim mjenje šmėli my, kiž šo po jeho reformaziji, t. r. po šnowasaloženju a wróczošaloženju šchescžijanskeje wěry a zyrkwe, na čžisty ewangelij mot Jesuša Šhryštuka, ewangelško-lutheršy mjenujemy, dženšnišchu njedželu tu byč w njewěstosći, dwělach, bojosćach a pschi rowach štacž w bjesnadžiji a njestrosčtnosći, runje taš malo paš tu tuton džen pschecžinicž bjes šhutneho wopominanja a rošpominanja w liwosći a tupošći.

Ššchi rowe šwojeje lubeje Šeški wušna wón štrošchtnje: „Wono je horjestawanje čžela!“ Duzy s pschewodženja wobšwėdčži: „Moja dšowla je nětko wobštarana po čžele a po dušchi!“ Domoj pschischedšchi rjetny Luther: „Ja dač tuju dšowlu Bohu jara rad. Šo čžele — po žadanju mojeho čžela — bdy ja ju rad hišcže dšeho wobšhowaš. Dolež paš je wón ju prijecž wsak, dšakuju šo jemu.“

W lėcže 1537 modlešče šo Luther raš, jašo po přėdowanju ššhori a šdychny w tutej modlitwoje: „Mój Šnježe, Šesom Šhryšcže, ja wumru jašo nješšecžel tyč, kiž Šebje hidža. Ja wumru w bamžowym pošlecžu, ale wón w Tvojim. Šhwaleny budž Ty, Šesom Šhryšcže, šo ja w špšnacžu Tvojeho mjena wumru. Ja čžy nětko čžinicž, šchtož Bóh čžy, a do wěrju šo žyle do jeho hnady. Ššmy my to dobre dostali mot Boha a njedyrbjeli to šte wsacž?“ —

A Bóh čžyšče, šo by Luther hišcže tu živy byš a dale šuttowaš ja kralesšwo šwojeho Šnjesa Šesuša. We wěrje do tuteho šwojeho Šbóžnika wumrė Luther šbóžnje 18. februara 1546 w šwojim narodnym mēšcže Eisleben.

Na row.

Sa džecži.

Nětk t njebjėšam dži, lube džecžatko,
Tam je Twój wótžny dom!
Dži t jandželam a s nimi štowaršš šo,
Šso štowaršš s Šesušom!
Tam pschi nim šmėšš Ty wěcznje wostacž
A došonjanu šbóžnosć dostacž!
O derje Čži!

Sa šynta.

Ja wumru nėt,
Wój šarschej, dobru nóz,
Kiž bėšchtaj mi mój lóšht!
Ššym pušcžik šwėt,
Kiž pošny šłóšczow je.
Nječh nětk je Waju trošht,
Šo ja šym wšchellej nušy wušchoš

A t Bohu do njebjėšow dšchoš!
Ššym wumrėš nėt.

Sa džowcžicžku.

Tu nanowa a macžerna
Bėch lubowana džowcžicžka.
Mje Bóh paš hišcže lubšcho ma,
Tuž t šebi do njebjes mje wša!

Sa mšodny.

Šchtož wšchėdnje tu mře,
Tón t njebjėšam dže,
Šdyž wopušcžži šwėt,
Šacžrunje wón mašo je došonjaš lėt.

Sa nana.

Wy džecži, nětko šedžbujcže!
Mój testament to ša Waš je:
Budž kóždy na to šmyšlony,
Kaš junu šbóžnje wumrėš by!

Sa macž.

Macž Ty bėšche štarosćiwa
Ššwojim lubym džecžatkam,
Macžer šwėrna, macžer miša
Ššynkam a tež džowcžicžkam;
Ššy je wšchitke lubowala
W šwojej horzej wutrobje,
Nětko paš šy wudnyhaka.
Ššwoje drohe žiwjenje.

Sa štary.

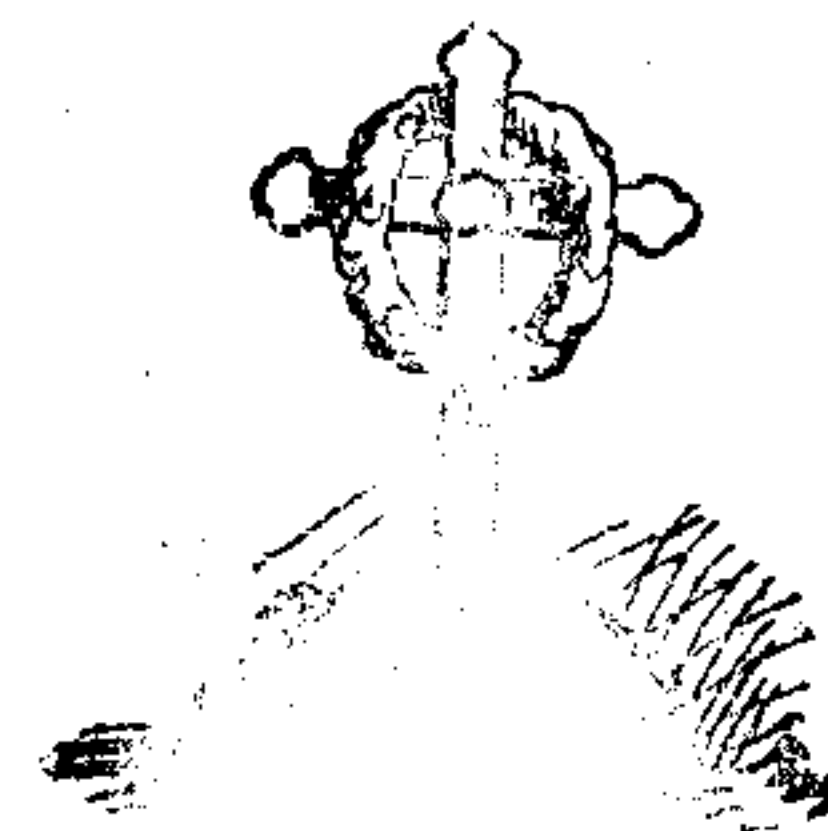
A njebjėšam, t njebjėšam
Čžyšče šo tu dawno nam;
Šchtomny žiwjenja tam šteja,
Bože džecži wšchė nuts džeja.
Šnježe, špomhaš nam šy tam!

Sa ššhžnosčerjow.

Pucž Boži hnadny tajki je,
Šo wušnyw šyllow přjedny dže
A potom s wješelošczu žnějemny.
Taš drohe šymjo na šemi
Še šyllami šmy wušyli,
Nětk s wješelošczu žnjecž paš džemy.

Sa kóždeho.

Šdyž Šesuš šywa Čži,
Ty lubje rady dži!

Wšchelate s bliska a šalofa.

Na jenicžkim dnju mōžesš šhonicž, abo w šwojich dženišach čžitacž na pschillad: Macž mwi šwoje tsi džecži a šebje. Wona bė šłunowy honacž šwočžinjala. — W Drježdžanach šatseli mandželški šwoju mandželšku s ššjomi kullami a ššhowa šo pola šnatyč. — W Drježdžanach bėšchtaj mandželštaj wurubitoj bydle- nje rentnarja a jeho žony a do Wrotšławja dojškoj. Tam šo, šo šhloštanja bojo, šamaj morišchtaj. — We W. je šo žónška

wobwjeſnyja. — Wuměntar bu we ſwojim bydlenju ſkónzowa-
ny. S hamarom a ſe ſeferu běchu jemu žalofne rany nabili.
Pſchicžina bě pſchenajecze pola. — Pola Miichnja ſkoczi žona
do ſkaſy dele, ſrani ſo ſmjertnje a wumrě. — W Lüneburku ſa-
ſčelichu pſchekupza wot ſady. Tſi kulki jeho trječichu. — Eswaf
ſadaji ſwafowu je ſchrytkom. Do toho bě ſnjeje mandželſtvo ſa-
maſ. Wona bě ſebi žadala, ſo by jeje muža, ſwojeho bratra
ſkónzowaſ. Wón pak to bratrej, jeje mandželſtemu, rjekny. Tu-
tón mějeſche ja wotmoknu, ſo je mudriſcho, njeſwěrnju man-
dželſtu moricž. To ſo tež ſta. — To runje naſběrach, a to jenož
i Němſteje; pſchi nadrobniſchim pytanju ſnadž by ſo wjazy hi-
ſcheje namaſaſo. To ſluſcha tež tuteho cziſla ſmjertneje nje-
džele, ſo by poſoſaſo ſmjertne ſtrachi, w kotrychž i naſchim lu-
dom ſmny a ſo by naž ſedžbliwych ſezinilo na ſmjertnu ſhorofčž,
kotraž ſo džen a bóle roſſchěrja a pſchezo wjazy woporow žada:
njeměra, bjeſbóžnoſčž. Wěra woliwſnje, doměra ſo ſhubi, dwě-
le pſchiindu, ſadwělowanje moſtanje a tuto cžeri do njeſkuffow a
taſ jara huſto do najſrudniſcheho a idobom najhórſcheho nje-
ſkuffa, do ſamomordarſtwa. Eſamomordarſtvo je najhórſchi-
ſchi njeſkuff, a hdyž jón němſke nowiny „Freitod“ mjenuja, je
to nowa tórnoſčž a idobom pſchipomoz, na taſke tórne pucze
pſchiincž. Eſamomordar měni, ſo ſchoſtanju wucžeknje, a tola
pſchiindže runu mēru do ſchoſtanja; ſamomordar myſli, ſo i tym
ſkónčzi wſchě ſtarofcže, a ſapocžnje tola runje i tym hiſchcže
wjeteſche, najwjeteſche cžerpicž; ſamomordar ſo nadžija, ſo raſ
je wſcheho njeměra a njepoſoja wucžeknje, a cžeknje do najſtři-
niſcheho njepoſoja a njeměra. Kaſkiž ſo ſam ſmjercži do du-
rjow wali, tajki, a niž jenož tajki, wobcžezeny nimo toho i naj-
hórſchim, ſchtož je, ſo ſbēha a ſtawa, hdyž je ſmjercž wocžinila a
ſaſo ſačžinila durje, kiž džela dwoje žiwjenje, raj žiwjenja w
ſemſkim cžele a raj žiwjenja bjeſ ſemſkeho cžela. — Tola wo-
no njedoſaha, ſhorofčž poſaſačž a ſrědkow niž! Eſrědk mamy!
Wěſ do Boha! Wěſ do Boha tu wěru, kotraž je wěrne, žiwe
ſjednocženſtvo cžlowjeſa i Bohom hižo tu na ſemi! Budž ſche-
ſčžijan, budž ſchryſta ſcheſčžijan, i nim ſwjaſany njerodžel-
nje ſa žiwjenje, wumrěcže, wěcžnoſčž! — To je to, ſchtož cžinicž
a wutriebačž mamy kóždy ſam ſa ſo, kóždy pak tež idobom ſa
druhich a druhich dla!

Pomhaj Bóh!

Naſch njeđželnik „Pomhaj Bóh“ pſchiindže tež na tutej
Eſmjertnej njeđželi — kaž hižo nětko wjele lēt — i ſwojim
ſwěrnym cžitarjam woſebje ſhotowjeny a ſtrowi: **Pomhaj Bóh
Wam, Wy lubi, tež na dženkuiſchim ſhutnym dnju po ſwojej
wótzowſkej hnadže a daj Wam wſchěm ſwój mēr a troſchtuj
pſchede wſchěm Waž wſchěch, kiž Wy dnrbicže ſtačž pſči nowych
rowach žarujo a plaſajo na lubhch. Pomhaj Bóh Wam do teje
wěry, kotraž tež na ſerchowach wuſnatwa: „Schtož cžini Bóh,
wſcho dobre je!“**

Naſch njeđželnik pſchiindže pak dženkja tež do taſ někotreho
druheho doma, kotryž jemu hačž ſem njebē wotewrjeny ſa nje-
dželſki ſaſtup. Je džē nětk hižo mnoho lēt ſwucžene a jara
pěkne a ſa naſch cžaj runje tež jara nuſne waſchnje, ſo ſebi
woſhadny naſche kopjenko, kotrež my ſa tutu njeđželu tež woſebje
wuhotujemy a dwójny wulke wudarwamy, ſkaſaja ſa roſdželenje
a roſdawanje na njeđželi, kotraž je tola taſ woſebita a wo-
ſebna, na kotrež je tež wutroba ſa Bože ſlowo woſebje wo-
tewrjena. Wobſchowajmy tuto dobre waſchnje, a njech ſo wono
hiſchcže bóle roſſchěri, wobſchowajmy jo a wutwaſmy jo dale,
runje doſelž je naſch cžaj tajki! Jeho ſhudoba na pjenježnych

ſrědkach nam to njeſadžewaj; jeho ſhudoba na ſnutſtownych
mozach a kublach je džē wjele wjetſcha a ſtraſchniſcha. Jež wot-
pomhačž njeđžrbi nam ničžo pſchewjele a ničžo pſchedrohe byčž.
Jež wotpomhačž čže pomhačž tež naſch ſerbiſki njeđželnik. A
taſ to, to praji jeho mjeno: „Pomhaj Bóh!“ Tuž pomhajmy
jemu pomhačž, my pomhamy taſ tež ſebi; my wuſonjamy i tym
dwójnu, haj trójnu dobru, ſpomožnu ſlužbu: my ſkuffujemy
ſobu ſa Bože kraleſtvo, ſa Eſerbſtvo, ſa žyſy kraj a lud.

Tohodla proſhmy tyč, kiž naſche kopjenko hiſchcže nječži-
taja: ſtupcže ſobu do naſcheho rymta, cžitajcže ſobu naſche
kopjenko, ſkaſajcže ſebi jo! Eſkaſačž móžecže jo pola ſwojeho
ſararja abo tam, hdyž Eſerbſke Nowiny doſtawacže, abo w
Budyſchinje w Eſmolerjež knihicžičkěrnju abo na póſcže, i tym,
ſo na póſt džecže abo liſtynofcherjeje prajicže abo papjeſku do
póſtowego kaſchcžika cžičkěcže, na kotruž ſeže napſchali: An das
Poſtamt hier. Für den Monat Dezember 1932 bestellt Herr
(Frau) (mjeno) in (mjeno bydlenja) 1 Expl.
„Pomhaj Bóh“, Bautzen“. — Pola póſta dnrbicže potom w
dezembriu ſnowa ſkaſačž ſa přenje ſchtožcžlěta 1933, na wſchěch
druhich měſtnach, kaž na pſch. pola ſwojeho ſararja, móžecže
kopjenko hnydom wot 1. adventa bēžnje doſtawacž.

A Waſ, kiž Wy hačž ſem ſeže taſ ſwěru kopjenko cžitali,
njetriebamy drje tola haſle doſho a hiſchcže mjenje podarmo
proſhčž, ſo byſchcže jemu ſwěrnju woſtali, haj, ſo byſchcže pom-
hali, ſo by ſo dale a bóle roſſchěrjaſo. Nutrnje prajimy, Wam
runje tež dženkja na tutej njeđželi ruſu kóčžo: „Pomhaj Bóh
Wam a žohnuj Waſ i wěcžnym a cžajnym žohnowanjom w
ſwojej bóžſkej luboſčži.“

A jene hiſchcže dodamy. Eſobudželacžerjo a ſobudželacžerki
ſu nam wutrobnje witani. Staraj ſo kóždy, ſo roſprawny wo
woſhadnych podawſchach a naſtawki i woſhadny — kaž wo Božim
domje, ſerchowje atd., po móžnoſčži tež i wobraſami — do ko-
pjenka pſchiindu. Wono čže byčž ſerbiſki nabožny njeđželnik o
woſhadnik. Roſprawy, kiž jednorje bjeſ poſudžowanja roſpra-
wjeja wo ſwjedženju a druhim, móža ſo hnydom w Eſmolerjež
knihaſni wotedačž; druge naſtawki pak a wſcho daſſche njech
ſo ſežele na redaktora: Roſtitz, Poſt: Weißenberg.

Taſ: Pomhaj Bóh nam dale pſches tutón cžezki a roſſudny
cžaj. Wón to budže, hdyž wón naž ſwěrnym namaka w tyč
kublach, kotrež je nam tu ſa ſemſki cžaj daſ; mjeſ tutym ſu
woſebje: nabožina a wěra, narod a macžerſna rěcž, Boži dom
a woſhada.

Liſtowanje.

Ca 1. advent.: R. w R.

Ca 2. advent.: W. we W.

S tutym woſjewjenjom pſchezo doprědka poſažujemy, ſchto
ma předomanje abo nabožny ſawodny naſtawč ſa tu a tu nje-
dželu. Wſcho druge dželo ma redaktor, hdyž ſo pomoznižy nje-
namkaja. Tohodla tu próſtww: Pomhajcže, ſo by tute naſche ko-
pjenko to bylo, ſchtož čže a ſchtož my triebamy: dobry ſerbiſki
nabožny njeđželnik a woſhadnik, kopjenko, kotrež do wſchěch do-
mow lubje witaja. — Dla nabožnych naſtawkow ſe Eſaſteje, wo-
ſebje pak do Pruiſkeje naležnu próſtww wo ſobudželo — a ſdo-
bom djaſ tomu knjeſej, kiž bē pſchelubil pomhačž. Eſa nowe
lěto, Reminiſcere, a potom wot Judica dale je ſwjeteſcha wſcho
hiſchcže bjeſ ſapiſka předarja. Tuž proſhmy wo pſchijewjenja.

Redaktor.

Samowitny redaktor ſaraſ Wyrgačž w Roſačžichach. — Ežſchcž a naſtaw
Eſmolerjež knihicžičkěrnje a knihaſnje, ſap. dr. i wotw. ruſ. w Budyſchinje
Wuſhadja kóždu ſobotu a pſačži ſchtožcžlětnje 108 pjenjeſtow.